

Hồi Thứ Mười Chín

KIM TIỂU SƠN HẠ SÁT TỌA SƠN HỒ

Kế hoạch đã quyết định trong chớp mắt.

Kim Tiểu Sơn đột ngột vọt lên giữa không trung. Ánh ngân quang lập tức đan dệt như thoa dệt vải, giống như những ngôi sao trời xoèn xoẹt đổi ngôi giữa thiên hà.

Kim Tiểu Sơn thét lên một tiếng:

– Thiên ngoại tinh!

Trong lòng Tọa Sơn Hồ cũng đang tính toán:

“Chỉ cần ngăn được Diêm Vương thoa đang trên đầu bổ xuống thì mình lập tức lấy tĩnh chế động, đợi đến lúc tiểu tử này đáp xuống mặt đất, đại khái khó thoát khỏi ba búa đoạt mạng của mình”.

Hắn đưa cao lá chắn trong tay lên. Cây búa to trong tay Trương Diệu cũng đã thủ thế chờ sẵn. Thế nghênh chiến của hắn dù là một cây đại thụ cũng có thể bị một búa chém lia.

Diêm Vương thoa còn chưa bắn ra thì Kim Tiểu Sơn đã xoay người giữa không trung. Thân hình chàng rơi chính giữa Trương Diệu và Phương Tiểu Ngọc. Trước mắt thấy rõ ràng Diêm Vương thoa bay về phía Trương Diệu đang thủ thế. Trương Diệu đang kinh hoảng, đột ngột nghe một tiếng “Xoẹt” vang lên từ phía đối diện. Như vậy, phía đối diện cũng đã phát sinh sự việc gì khiến người ta kinh hãi?

Trương Diệu nhảy vọt một bước đã đứng ra ngoài ba trượng. Lúc này hắn mới đưa mắt nhìn qua, bất giác toàn thân chấn động, còn đôi mắt đỏ ngầu vì hắn nhìn thấy rất rõ ràng Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đang nằm ngửa trong vũng máu. Trên gương mặt xinh đẹp của ả có một lỗ đỏ lôm. Máu tươi cứ phùn phụt phun ra không ngừng. ả không có chút phản ứng. Thân thể yếu điệu đó, sắc đẹp mê người đó nếu trên mặt không có máu tanh phun ra khiến người ta lạnh mình thì đúng là một nhan sắc hoàn mỹ. Đương nhiên không thể đề cập đến quả tim trong thân thể đó, vì ả có trái tim quá ác độc nên mới gặp kết cục bị thảm như vậy.

Kim Tiểu Sơn thu thoa lại. Chàng không màng ngoảnh đầu nhìn xem vì tuyệt đối tin rằng Phương Tiểu Ngọc không thể thoát được một thoa mà chàng đã cương quyết lấy mạng ả. Lúc này Phương Tiểu Ngọc đã ngã nhào trên mặt đất, nhưng Kim Tiểu Sơn vẫn không nhìn đến ả. Đôi mắt chàng lạnh lùng nhìn Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Tọa Sơn Hồ Trương Diệu vừa kinh hoàng vừa phẫn nộ, hắn lớn tiếng mắng:

– Tổ bà mi, hôm nay mi tìm Trương lão gia quyết đấu. Mi tại sao giữa chừng lại ra tay ám sát phu nhân của ta? Đồ lang sói, ngay cả nữ nhân mi cũng không

buông tha!

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, giận dữ mắng:

– Hừ, mi nói ta hạ thủ với nữ nhân. Thử hỏi mi đối với thê tử ta thì thế nào?

Đột nhiên Trương Diệu ưỡn ngực cười lớn một hồi. Kim Tiểu Sơn nói:

– Đừng cười nữa! Lúc này phu nhân mới của mi đang nằm trong vũng máu, lẽ nào mi không bước qua rơi mấy giọt nước mắt, nói mấy câu vĩnh biệt với ả?

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu thu lại tiếng cười hỏi:

– Ta rơi nước mắt cho ai? Ta nói mấy câu vĩnh biệt cho ai? Ả đó phải không?

Trương Diệu đưa tay chỉ vào thi thể Phương Tiểu Ngọc đang nằm trên vũng máu. Kim Tiểu Sơn nói:

– Thi thể nằm đây, linh hồn không xa. Nếu lúc này mi đến giậm chân vỗ ngực khóc ròng một trận có lẽ Đào Hoa nương tử ngậm cười nơi chín suối không chừng.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu hừ lạnh một tiếng đáp:

– Tổ bà nó, tiểu tử mi mang những loại tình cảm không đáng một nụ cười này cũng dám đi lại trên giang hồ xảo trá ư? Ôm thi thể khóc ròng, nói ra những lời thương tâm trá ngụy thì có ý nghĩa gì? Chết là một đại bất hạnh, cũng là sự an bày không thể thay đổi của ông Trời, con người chẳng thể làm gì được. Tiểu tử thấy ai có thể khóc cho người chết sống lại chưa?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Luận điệu này của mi là từ trong thâm cảnh lộ ra mới lạ.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nói:

– Không thâm, cũng chẳng mới lạ gì. Chết là chuyển trở về nhà cuối cùng. Ai cũng không thể thay đổi được cái chết, nhưng người sống có thể cố gắng, phục vụ lần cuối cùng cho người chết. Phục vụ này chính là xé xác tiểu tử mi trước thi thể của nàng. Đó là tế lễ quý báu nhất cho phu nhân của ta.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Sống chết cũng dựa vào thực lực, không phải dựa theo lời mi nói ai chết thì người đó chết. Họ Trương kia, hãy chờ xem tạo hóa phân xử đôi bên.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu xoay chân bước lên, lá chắn che trước ngực. Cây búa to trong tay phải chậm rãi di động về phía Kim Tiểu Sơn, tư thế không hiểm hóc nhưng ngầm chứa sức mạnh hung tàn. Kim Tiểu Sơn nhìn không chớp mắt, chàng không giấu được cơ thịt co giật trên mặt vì chàng ý thức được thắng bại sẽ lập tức phân rõ, sống chết cũng quyết định ở trận này.

Họ Trương tất nhiên cho chàng là một sát tinh nên sẽ tung ra hết thực lực cuối cùng của mình.

Rốt cuộc Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn đột ngột xuất thủ. Ánh ngân

quang nhọn hoắt của Diêm Vương thoa lóe lên, với tốc độ của một ánh sao băng xẹt đến trước mặt Trương Diệu.

Nhanh như gió lửa trên mặt đất, lá chắn của Trương Diệu đã đỡ lấy Diêm Vương thoa trong tiếng vang trầm đục. Tấm lá chắn kèm theo Diêm Vương thoa bay trở về phía Kim Tiểu Sơn, còn Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nương theo lướt tới. Rất nhanh, hấn bắt lấy thời cơ hiếm có này tung ra ba búa đoạt mạng mà trong đời chưa từng có dịp sử dụng. Lưỡi búa như từng đợt sóng trào cuộn chặt Kim Tiểu Sơn vào trong tấm lưới sấm sét.

Kim Tiểu Sơn tuyệt đối không ngờ Trương Diệu lại dùng sức tiếp Diêm Vương thoa, đồng thời ném luôn lá chắn. Trong lúc cấp bách, chàng một chưởng đánh rơi tấm lá chắn, Diêm Vương thoa trên tay phải vội xĩa ra, ngăn cản sóng búa ụp xuống. Nhưng đối phương lực mạnh búa nặng, Kim Tiểu Sơn nhất thời hết cách thi triển Diêm Vương thoa.

Đến lúc này Kim Tiểu Sơn mới lĩnh hội được, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu quả nhiên bản lĩnh cao cường.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu cười gian狡, cây búa lớn nằm trong bàn tay hấn mang theo sức mạnh phát ra tiếng gió vù vù, mấy lần chém rách áo, chạm vào da Kim Tiểu Sơn khiến chàng phải không ngừng nhảy nhót, tránh né.

Nếu Kim Tiểu Sơn không khổ luyện bộ pháp của Diêm Vương thoa thì chàng đã ngã trên vũng máu dưới mười tám chiêu búa này.

Diêm Vương thoa chạm vào lưỡi búa nghiêng nghiêng chém tới phát ra một tiếng “Kẽng”.

Kim Tiểu Sơn dùng sức đẩy vệt lưỡi bấu sang một bên. Chàng hét lớn, phóng người lên vọt ra ngoài ba trượng. Vừa đáp xuống đất đã thấy tay trái mát lạnh, tiếp theo là cảm giác đau như một mũi giáo đâm vào tim khiến chàng toàn thân run rẩy. Một miếng thịt lớn bị chém bay, máu chảy chan hòa từ vết thương. Kim Tiểu Sơn biết mình đã thọ thương, hơn nữa vết thương lại không nhẹ, nhưng chàng không có cách nào xem xét kỹ vì Tọa Sơn Hồ Trương Diệu như một con mãnh hổ xuống núi đã giơ cây búa lớn chém tới. Chàng nghiêng vai xoay mạnh người, Diêm Vương thoa biến thành một điểm sao bạc nhanh không thể tả điểm thẳng vào mặt Trương Diệu. Phản ứng cực nhanh, Trương Diệu không chút do dự giơ tay trái chụp lấy Diêm Vương thoa đang bay đến. Ngay lúc Trương Diệu vừa chụp trúng Diêm Vương thoa, Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng, mũi thoa đã tuột khỏi lòng bàn tay hấn. Máu tươi bắn vọt lên không trung, bàn tay Trương Diệu cơ hồ đã bị Diêm Vương thoa đâm thủng.

Theo bản năng, Trương Diệu cúi đầu xem tay trái của mình, đột nhiên thấy gối phải đau thấu tâm can. Diêm Vương thoa lại bay đến lần thứ ba, mang theo một tiếng “Phụp”, cắm vào đầu gối còn lại của Trương Diệu. Thế là Tọa Sơn Hồ đành ngồi sụp xuống đất.

Kim Tiểu Sơn thấy hai đầu gối Trương Diệu đã bị thủng nát. Chàng bất giác nghiêng rặng cúi đầu nhìn vết thương của mình. Một miếng thịt to bằng bàn tay trên vai phải đang không ngừng lắc lư như một cây huyết nấm. Cả một bên áo nhuộm đầy máu đỏ. Tọa Sơn Hồ Trương Diệu tay phải vẫn nắm chặt cây búa lớn. Hắn biết hai đầu gối đã bị phế nhưng vẫn hung hãn lớn tiếng mắng:

– Tổ bà mi, đồ cầu tặc, Trương đại gia chưa từng nghĩ đến có một ngày sẽ chết trong tay kẻ vô danh tiểu bối như mi. Ta hối hận lúc đó không phái người truy sát đến cùng tên cầu tặc như mi.

Kim Tiểu Sơn lưng dựa vào tảng đá lớn, vội để miếng thịt lặn da trở lại chỗ vết thương rồi dùng khăn bịt đầu quần chặt lại. Sau đó chàng mới chậm rãi bước đến trước Tọa Sơn Hồ Trương Diệu và nói:

– Họ Trương kia, mi đã là cường đạo giết người phóng hỏa thì đừng nói hai chữ hối hận. Hiện giờ là lúc mi phải trả nợ máu bằng máu. Nên biết món nợ giữa bọn ta đã để quá lâu, ta không thể chờ đợi thêm nữa.

Không ngờ Kim Tiểu Sơn vừa dứt lời đã nghe Tọa Sơn Hồ lớn tiếng gầm “Giết”. Kim Tiểu Sơn còn đang ngạc nhiên vì lúc này Tọa Sơn Hồ đứng dậy không nổi, sao còn đòi giết mình thì đột nhiên theo ánh mắt của Trương Diệu, chàng nhìn thấy bảy tám tên đại hán đang ào xuống dốc Lão Tùng. Chàng trầm giọng nói:

– Cầu tặc, thì ra mi còn có trợ thủ. Ta xem họ Trương mi là nhân vật tiếng tăm, thì ra cũng chỉ là phường mặt dày không biết hổ thẹn. Nạp mạng mau!

Trong lúc Kim Tiểu Sơn phẫn nộ, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu liên tiếp huy động ba búa ngăn cản, nhưng Diêm Vương thoa vẫn vùn vụt lướt không ngừng trước mặt hắn. Binh khí hai bên chưa một lần chạm nhau, nhưng khi Tọa Sơn Hồ Trương Diệu muốn chống người đứng lên thì thân hình Kim Tiểu Sơn lướt qua trên đầu hắn.

Một tiếng “Phụp” vang lên trong không trung, Trương Diệu chột run rẩy, tiếp theo là một tiếng “Hự”...

Kim Tiểu Sơn đã đáp xuống ngay sau lưng mà Trương Diệu vẫn ngồi im. Thì ra trên đỉnh đầu hắn đã bị thủng một lỗ, máu óc bầy nhầy vừa trắng vừa đỏ bắn vọt ra ngoài. Diêm Vương thoa lại đã nằm trong tay Kim Tiểu Sơn.

Tám tên đại hán chạy đến trước mặt. Có sáu tên đã bao vây Kim Tiểu Sơn vào giữa. Còn hai tên chia ra chạy đến bên Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc và Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Chợt nghe tên đứng cạnh Trương Diệu cao giọng mắng:

– Đồ cầu tặc, quả thực tàn nhẫn. Cho dù tiểu tử mi muốn lấy mạng của thủ lĩnh bọn ta cũng không nên dùng thủ đoạn tàn độc như vậy. Trước tiên đánh nát hai đầu gối, sau đó lại khoét lỗ trên đỉnh đầu. Thử hỏi tim của mi màu đen hay trắng? Tại sao còn ác độc hơn bọn đại gia này?

Tên còn lại đưa tay đỡ Phương Tiểu Ngọc cũng kêu lên:

– Ta chửi bảy mươi hai đời tổ tiên nhà mi. Một mỹ nhân xinh đẹp như hoa như ngọc vậy mà tiểu tử mi cũng hạ thủ đánh nát mặt nàng.

Trong sáu tên đang vây Kim Tiểu Sơn, có người cao giọng nói:

– Có thể một tay đánh ngã thủ lĩnh bọn ta và phu nhân của người thật không đơn giản. Lão Cổ, bọn mi cũng đừng la hét bên đó. Hãy mau hợp lực trước giết chết tiểu tử này rồi đưa thủ lĩnh và phu nhân về sơn trại an táng.

Tên đại hán mặt đen râu ria đứng bên cạnh Trương Diệu gật đầu nói:

– Lão Cao nói đúng lắm. Cổ Thành Văn ta phải hợp lực trước giết tên tiểu tử này rồi hãy tính.

Nghe nói đến tên Cổ Thành Văn, Kim Tiểu Sơn đột nhiên nhớ đến lúc đầu khi mình bị ép lên Báo Tử nhai là do tên Cổ Thành Văn “dẫn kiến”. Cũng do sự “dẫn kiến” của hắn mình mới phát hiện được Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Như thế không thể không nói rằng hắn đã giúp mình một tay. Huống hồ hắn cũng là người đồng hương ở thôn Đại Hòe Thụ, huyện Hồng Động, Sơn Tây. Lòng nghĩ vậy, Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói:

– Cổ Thành Văn, lẽ ra mi không nên là người từ thôn Đại Hòe Thụ, huyện Hồng Động, Sơn Tây đến đây.

Cổ Thành Văn đang vung đao muốn chém đến, chợt đôi mắt hắn trợn tròn ngạc nhiên hỏi:

– Mi biết Cổ đại gia?

Kim Tiểu Sơn thu lại nụ cười, hỏi:

– Mi quên Kim Tiểu Sơn ta?

Cổ Thành Văn chớp chớp mắt lắm bả nói:

– Kim Tiểu Sơn, Kim Tiểu Sơn... tiểu tử họ Kim giống như hòn núi nhỏ... A...

Hắn dậm chân nói:

– Hảo tiểu tử, thì ra là mi? Nhớ ra rồi. Cổ đại gia nhớ ra rồi. Mi chính là tên tiểu tử mà Cổ đại gia gặp trước Báo Tử nhai.

Kim Tiểu Sơn gật đầu:

– Không sai!

Cổ Thành Văn hỏi:

– Thế đêm đó mi không chết ư? Tại sao?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Ta không chết, tên họ Trương ở Báo Tử nhai không thể lấy mạng Kim Tiểu Sơn ta là diêm báo hắn chết trong tay ta ở dưới dốc Lão Tùng.

Cổ Thành Văn nói:

– Thủ đoạn của mi quả thật tàn nhẫn.

Cười lạnh, Kim Tiểu Sơn nói:

– Mi phải biết chúng ta đều là người đến từ Đại Hòe Thụ, huyện Hồng Động. Có câu “không gì thân thiết bằng đồng hương”, hắn tại sao lại giết chết thê tử ta dưới chân Bắc Đẩu phong? Khi ra đi, hắn còn đốt sạch nhà ta. Nếu mi nằm vào hoàn cảnh này thì sao?

Cổ Thành Văn nói với đồng bọn:

– Thì ra hắn tìm thủ lĩnh bọn ta báo thù.

Đột nhiên nghe một người trong bọn cao giọng:

– Lão Cổ đừng nhiều lời với hắn. Bọn ta làm nghề gì để sống? Nếu tất cả đám người bị bọn ta cướp giết đều giống như tiểu tử này, tìm đến báo thù thì còn gì để nói nữa.

Đã thấy sáu tên đại hán bao vây cuồng loạn hét lên:

– Giết! Giết!

Tiếng “Giết” chói tai, tiếng đao keng keng. Đã thấy bốn người trong bọn đó vung đao đồng loạt chém tới Kim Tiểu Sơn. Đột ngột, Kim Tiểu Sơn đứng tại chỗ, xoay nửa thân trên, miệng thét to:

– Diêm Vương thoa!

Lại là bốn tiếng hợp thành một. Bốn tên đại hán cong người úp mặt nằm sụp xuống đất. Hai tên kia trong lúc thất thanh đã cảm thấy trước mặt lóe lên tia sáng. Chúng chưa kịp phản ứng thì đã ngã trong vũng máu.

Cổ Thành Văn phản ứng cực nhanh. Hắn từ bên cạnh thân hình Phương Tiểu Ngọc đã nhảy vọt không ngừng thoái lui ra sau.

Diêm Vương thoa vẫn xoay chuyển không ngừng trong tay Kim Tiểu Sơn.

Cổ Thành Văn đứng xa ngoài năm trượng thất thanh kêu lên:

– Quả thật Diêm Vương thoa trong truyền thuyết xuất hiện rồi!

Cười lạnh, Kim Tiểu Sơn nói:

– Niệm tình bọn ta người cùng quê, ta không làm khó mi.

Cổ Thành Văn vội chỉ vào đại hán còn lại nói:

– Cả hắn nữa. Hắn cũng là đồng hương với chúng ta.

Người đó vội ôm quyền cười hòa nhã:

– Đồng hương, các hạ quên rồi sao, đêm đó các hạ lên Báo Tử nhai, đầu lĩnh đã giao cho ta chăm sóc, chỉ giáo các hạ. Ta là Chu Đại Can đây.

Kim Tiểu Sơn biết người này. Giờ đối phương đã cười cầu hòa, hơn nữa lại là đồng hương, còn mình đại thù đã báo, hà tất phải lấy mạng y chứ.

Kim Tiểu Sơn lấy ra bao vải nhung lau vết máu trên thoa rồi ngẩng mặt nói với hai người:

– Nhị vị đã rời gia hương đi về phía nam là để xây dựng nhà cửa mới. Hai năm nay thiên hạ đã thái bình, khuyên nhị vị sớm đổi nghề đi.

Cổ Thành Văn vội cười nói:

– Đồng hương an tâm, ai làm nghề này nữa thì sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Nói xong, y cùng Chu Đại Can bỏ đi. Hơn nữa còn rất nhanh.

Không ngờ hai tên vừa vượt qua một ngọn núi, chạy đến mấy gian nhà tranh bên sườn núi, nơi Hầu Nhi Lý đang đứng chờ. Cổ Thành Văn nói với Chu Đại Can:

– Ta chửi tám đời tổ tông nhà nó. Bọn ta nếu không nhanh miệng nói mấy câu dễ nghe thì đã ngã gục dưới dốc Lão Tùng rồi.

Kim Tiểu Sơn cũng bỏ đi. Chàng mất không ít máu. Vết thương tương đối nặng, may mà có ngựa để cưỡi. Hơn nữa, chàng cũng cảm thấy an nhàn thoải mái cưỡi ngựa vì con lừa nhỏ của chàng chẳng phải đã bị bọn thổ phỉ kéo lên Lục Bàn sơn rồi sao.

Giờ đây chàng cưỡi một con, kéo theo một con. Chàng nghĩ thật chu đáo vì Thủy đại thúc không thể đi bộ đường dài, có ngựa để cưỡi là tốt nhất.

Sắc mặt Kim Tiểu Sơn trắng bệch. Tuy một búa của Trương Diệu không chém gãy cánh tay trái của chàng nhưng cũng cắt đứt một miếng thịt lớn. Vết chém gần chạm tới xương.

o o o

Ánh mặt trời sơ đông khiến người ta lưu luyến, nhưng về chiều lại thành vàng vọt lạnh lẽo.

Kim Tiểu Sơn chưa về tới thôn Lão Kim Khoáng thì trên sơn đạo phía bắc thôn đã tụ tập không ít người mong ngóng.

Kim Tiểu Sơn không biết đám người trong thôn này đang trông mong cái gì. Nhưng khi chàng tới gần một chút thì thấy Tiểu Ngũ Tử vỗ tay reo lớn:

– Về rồi, về rồi! Quả thực Kim ca về rồi!

Hắn chạy nhanh đến đón Kim Tiểu Sơn. Đám người trong thôn cũng chạy tới vây lại.

Vốn đang vui mừng, nhưng khi thấy tay trái của Kim Tiểu Sơn nhuộm đầy máu đỏ, còn sắc mặt trắng bệch, Tiểu Ngũ Tử bất giác cao giọng kêu lên:

– Không xong rồi! Kim ca bị thương!

Thì ra Tiểu Ngũ Tử qua lời nói của Thủy Nhị biết Kim Tiểu Sơn đơn độc đến dốc Lão Tùng để quyết đấu với thù nhân là Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, hắn mới đi báo mọi người trong thôn. Mọi người cảm ơn Kim Tiểu Sơn đã khảng khái cứu giúp cả thôn trong nguy nan, họ tự động tụ tập ngoài thôn, van vái trời đất, lo lắng cho sự an nguy của chàng. Thấy Kim Tiểu Sơn trở về ai nấy đều mừng rỡ nhảy

nhót, nhưng nhìn chàng máu nhuộm đầy thân thì lo lắng, hỏi han không ngừng. Đoàn người dắt hai con ngựa mà trên yên chỉ có mình Kim Tiểu Sơn bị thương ngồi. Tất cả kéo về trước cửa tửu điểm Tiền gia.

Tiểu Ngũ Tử vừa cầm đầu chạy vào trong vừa la lên:

– Kim ca về rồi!

Tiền Phụng chạy ra nhanh nhất.

Kim Tiểu Sơn vừa mới chậm rãi tụt xuống ngựa thì nàng đã chạy tới bên cạnh. Vừa định đưa tay ra nắm, bất giác nàng kinh hoảng la lên:

– Kim ca bị thương rồi. Máu chảy nhiều quá.

Kim Tiểu Sơn cúi đầu cười nói:

– Ăn cơm mấy ai không rơi vài hạt. Nàng thấy qua người nào ăn bánh không rơi vụn bánh không? Mình đi giết người đương nhiên khó tránh khỏi bị thương vì trong tay địch nhân cũng có vũ khí giết người vậy.

Tiền Phụng vừa đỡ Kim Tiểu Sơn vừa nói với Tiểu Ngũ Tử đang bước đến:

– Cột ngựa rồi mau đi nấu một nồi nước nóng. Nhanh đi!

Kim Tiểu Sơn quay người đa tạ sự quan tâm của dân thôn, sau đó mới cùng Tiền Phụng đi vào trong. Thủy Hành Vân đã chống trượng cùng Tiền chương quây và Thủy Nhị đón tiếp ở giữa nhà. Thủy Hành Vân nhìn sắc mặt của Kim Tiểu Sơn giật mình hỏi:

– Bị thương ở đâu?

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Đại thúc, chỉ là vết thương ngoài da thịt.

Thủy Hành Vân chụp lấy cánh tay trái Kim Tiểu Sơn xem xét kỹ một hồi rồi lẩm bẩm nói:

– Bản lĩnh người này xuất thần nhập hóa.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Nhưng hắn vẫn chết dưới Diêm Vương thoa.

– Tuy là vết thương ngoài da thịt nhưng không thể coi thường. Để từ từ nghĩ cách trị vết thương cho mi. Đại thúc trước nhất chúc mi đã báo được đại thù.

Kim Tiểu Sơn nghe Thủy Hành Vân nói như vậy đột nhiên tuôn rơi hai hàng lệ nóng. Chàng quỳ sụp xuống đất nói:

– Đây đều là do đại thúc ban cho. Tiểu tử nguyện ngậm vành kết cỏ.

Mái tóc bạc của Thủy Hành Vân lắc lư, miệng mấy máy một hồi mới thê lương nói:

– Chờ dưỡng cho lành vết thương, tiểu tử ngươi cũng phải thay đại thúc làm một việc.

Tiền Phụng đỡ Kim Tiểu Sơn dậy, chàng nói:

– Tiểu tử không quên thay đại thúc xử lý sự việc, chỉ chờ đại thúc dặn dò.

Lúc này Tiền Phụng nói với Kim Tiểu Sơn:

– Kim ca, nước đã nóng rồi, huynh cởi áo ra để muối lau vết thương, xong rồi còn phải ăn uống nữa.

Thủy Hành Vân nói:

– Phụng cô nương có thuốc bó thương sao?

Tiền chưởng quầy bước đến xem kỹ vết thương của Kim Tiểu Sơn bất giác giật mình nói:

– Miệng vết thương to như vậy, chỉ e trong thôn không có thuốc gì có thể trị được.

Thủy Hành Vân lập tức đứng dậy, hỏi Kim Tiểu Sơn:

– Tiểu tử cưỡi ngựa về phải không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu:

– Đem về hai con để đại thúc đỡ chân.

Thủy Hành Vân gật đầu nói:

– Trước mắt mi có thể chịu đựng nổi không?

Kim Tiểu Sơn ưỡn ngực đáp:

– Trừ việc máu chảy nhiều, vết thương nhỏ này không trở ngại.

Thủy Hành Vân nói với Tiểu Ngũ Tử đứng bên cạnh:

– Chuẩn bị một con ngựa.

Tiểu Ngũ Tử vâng một tiếng, vội đi dắt một con ngựa đang cột trong tàu ra.

Trong nhà, Thủy Hành Vân dặn dò Kim Tiểu Sơn:

– Mau ra roi đến thôn Quá Sơn Lãnh tìm Biển lão. Lão nhất định sẽ nhanh chóng trị lành vết thương cho mi.

Kim Tiểu Sơn nghe lời Thủy Hành Vân, lập tức khoác áo vào. Tiền Phụng vội nói:

– Thương thế trầm trọng như vậy, còn cưỡi ngựa đường dài được sao?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc nói đúng. Ta thừa lúc trời còn chưa tối nên mau đến Quá Sơn Lãnh. Biển đại thúc là một danh y.

Kim Tiểu Sơn ăn vội một chút thức ăn rồi cưỡi ngựa đi ngay.

o o o

Mặc Vân cốc.

Trên giang hồ ai mà không nghe tên địa phương này.

Nhưng hiếm người biết được Mặc Vân cốc ở nơi nào.

Giờ đây có hai con ngựa chậm rãi đi về phía Mặc Vân cốc, trên lưng ngựa là một già, một trẻ. Lão già vốn là cốc chủ xưa kia của Mặc Vân cốc. Họ men theo một sơn cốc rất dài mà đi. Đó chính là Thủy Hành Vân và Kim Tiểu Sơn, còn Thủy Nhị vì không biết võ công nên vẫn lưu lại thôn Lão Kim Khoáng. Đi quyết đấu mà mang theo người không biết võ công thì chỉ thêm trở ngại. Thủy Hành Vân cơ hồ như lữ khách trở về cố hương, đôi mắt lão thần thờ, lòng bồi hồi xao xuyến. Kim Tiểu Sơn đã sớm nhìn ra nhưng chỉ để trong lòng. Chàng chợt lên tiếng:

– Đại thúc, còn bao xa nữa?

Thủy Hành Vân nhìn tứ phía, lão cơ hồ từ trong hồi ức xa xôi quay về hiện thực, đôi mắt sáng quắc nói:

– Trước mắt có một bát giác đình, qua đình đó thì coi như đến nơi.

Kim Tiểu Sơn ngẩng đầu nhìn quanh. Bốn phía đều là rừng rậm, lá úa khô vàng rơi đầy trên vách núi cheo leo. Trong khe suối nước chảy róc rách. Tuy không phải là chốn sơn cùng thủy tận, nhưng có ai lại đi xây tòa bát giác đình trong núi hoang này. Vậy mà có thật. Bên sườn núi quả có một tòa bát giác đình. Hai người cưỡi ngựa đi thêm ba dặm nữa thì đến một khu rừng trúc mênh mông, gốc to bằng miệng bát. Bên cạnh vườn trúc có một trang viện rộng lớn. Thủy Hành Vân đi trước đột nhiên ghìm ngựa dừng lại, đầu cúi gục, ngực không ngừng phập phồng.

Hồi lâu, Kim Tiểu Sơn nhỏ giọng hỏi:

– Đại thúc, trang viện trước mặt là Mặc Vân cốc?

Thủy Hành Vân trầm trầm:

– Ta phải làm sao đây?

Kim Tiểu Sơn biết đại thúc trở về đất xưa, mà kẻ trong cuộc thường không sáng suốt, đại khái không dám đối mặt với nhị nương nên ông đang do dự, sắc mặt nhợt nhạt, thân hình run rẩy giống như một con chó bị rơi xuống nước.

Kim Tiểu Sơn trước nay chưa từng nghĩ đại thúc của mình có thể có lúc tang thương như vậy. Một vị cốc chủ khét tiếng giang hồ đột nhiên biến thành bộ dạng như vậy, thật khiến người ta không thể tưởng tượng. Lẽ nào đại thúc quả thực sợ gặp nhị nương? Đột ngột, tiếng áo phật vang lên, từ trong rừng trúc chạy ra mười hai đại hán, toàn bộ tay cầm trường mâu, khăn đen bịt đầu, phất chốc đã bao vây hai người lại. Trong đó có một đại hán hơn bốn mươi tuổi, tay động trường mâu xuống đất hét lớn:

– Cầu tặc to gan dám xông vào Mặc Vân cốc! Lẽ nào bọn mi không nhìn thấy chữ trên bát giác đình sao?

Thủy Hành Vân gầy yếu xanh xao cười khổ một tiếng nói:

– “Vị kinh dẫn linh, thiện nhập giả tử” (Chưa được phép vào, kẻ tự tiện xâm nhập sẽ chết).

Đại hán đó giận dữ nói:

– Hay lắm, đã thấy bia cảnh cáo trong bát giác đình mà còn cưỡi ngựa xông vào đây là cố tình phạm tội rồi.

Lúc này Thủy Hành Vân thấp giọng nói:

– Ta muốn gặp Mặc Vân cốc chủ.

Tên đại hán giận dữ mắng:

– Tổ bà nó, nếu như lão muốn gặp cốc chủ bọn ta thì cũng phải chờ đến giờ mào, bọn ta tự động phái người dẫn vào cốc. Nay bọn mi tự cưỡi ngựa xông vào thì còn gì để nói nữa.

Thủy Hành Vân chậm rãi nhìn mười hai đại hán cầm mâu đang vây quanh mình và Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói:

– Ta nhớ cơ hồ binh khí trong tay võ sĩ của Mặc Vân cốc là cương đao, sao lại biến thành trường mâu?

Đại hán cả giận nói:

– Đại gia dùng đao hay mâu chuyện không can hệ. Hai người bọn mi đã đến Mặc trúc lâm, vậy xuất thủ quyết đấu hay thúc thủ chịu trời?

Thủy Hành Vân nghiêng đầu nói với Kim Tiểu Sơn:

– Tiểu tử, người ta nói “một triều thiên tử, một triều quần thần”, quả không sai. Trong đám này không có người quen của đại thúc, ngay cả binh khí trong tay họ cũng đổi toàn bộ rồi.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc ơi, nỗi khổ trong lòng đại thúc Tiểu Sơn có thể đoán ra. Tiểu Sơn nhận phó thác của đại thúc đến đây, tuyệt sẽ không để đại thúc thất vọng.

Nhẹ lắc đầu, Thủy Hành Vân nói:

– Tiểu tử, ta vừa vào Mặc Vân cốc đã như hồn bay phách lạc, không định được chủ ý.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc tạm thời nghỉ ngơi một bên, để tiểu tử thương lượng với chúng xem sao.

Kim Tiểu Sơn nghe Thủy đại thúc nói trong mười hai người này lão không quen một ai nên lòng chàng đã có quyết định. Chợt nghe đại hán đối diện mắng lớn:

– Tiểu tử mi muốn thương lượng với bọn đại gia? Tổ bà nó, mi dựa vào cái gì?

Kim Tiểu Sơn cười cười nói:

– Các vị tạm thời nhường đường, đại thúc ta sức khỏe không tốt, đừng làm kinh động đến lão nhân gia. Cứ để đại thúc ta nghỉ ngơi một bên, mọi việc do ta gánh vác, thế nào?

Tên đại hán to lớn khoát tay nói:

– Để lão già đó đứng sang một bên.

Kim Tiểu Sơn xuống ngựa, đưa dây cương vào tay Thủy Hành Vân nói:

– Đại thúc, tổ chim phụng bị điều hâu chiếm, lúc này đại thúc cứ đứng một bên xem tiểu tử.

Đột nhiên nghe đại hán mắng lớn:

– Tiểu tử mi đang lăm bắm cái gì đó?

Kim Tiểu Sơn lạnh mặt đáp:

– Lời hay không nói hai lần, các vị không nghe rõ, đó là tại lỗi tai các vị có lông lừa.

Kim Tiểu Sơn mở miệng mắng, mười hai đại hán lẽ nào không hiểu, Đã nghe tên đại hán to lớn hừ một tiếng, buông miệng mắng:

– Tổ bà mi, dám chạy vào Mặc Vân cốc còn lớn miệng cuồng ngông. Các đồng đạo, bắt tên ngu đần không biết trời cao đất dày này.

Trường mâu của mười hai đại hán chen vai chĩa thẳng vào Kim Tiểu Sơn. Chàng đưa tay ra sau rút ra một bao vải nhung màu lục. Đại hán to lớn thấy vậy vội cao giọng nói:

– Chờ một chút!

Trường mâu thu lại, đại hán chỉ mặt Kim Tiểu Sơn nói:

– Mở ra để bọn đại gia xem.

Cười hắc hắc, Kim Tiểu Sơn nói:

– Ta vốn muốn để bọn mi mở rộng tầm mắt!

Tay trái rũ một cái, bao nhung xanh đã giắt vào thắt lưng, còn Diêm Vương thoa lân quang lấp lánh đã xoay chuyển không ngừng trên tay phải của chàng.

– Diêm Vương thoa!

Mười hai đại hán không hẹn mà đồng thanh kinh hoảng hô lớn. Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói:

– Không ngờ các vị quả thực có kiến thức...

Đại hán to lớn đột nhiên hừ một tiếng nói:

– Tổ bà mi, cây thoa ngang dọc chỉ hơn ba tấc, lão tử không tin Diêm Vương thoa làm gì được bọn ta. Các đồng đạo, hôm nay là dịp để bọn ta biết rõ Diêm Vương thoa danh chấn giang hồ này.

Một người khác cũng cao giọng nói:

– Đừng quên lấy được Diêm Vương thoa còn có một ngàn hai trăm lượng vàng...

Không ngờ câu nói của người này lại thức tỉnh đại hán to lớn, chỉ nghe hần trăm giọng nói:

– Tiểu tử mi đã có Diêm Vương thoa tất cũng biết Thủy lão đầu lưu lạc ở đâu. Mấy năm nay lão ẩn nấu không thấy bóng hình. Một lão kiêu hùng vang danh nhất thế lại cam tâm chịu bị cầm sừng ư?

Đại hán vừa dứt lời, mười hai tên đồng bọn đều phá lên cười sằng sặc.

Kim Tiểu Sơn đột ngột hét vang một tiếng, Diêm Vương thoa như một màn lưới bạc đan chéo nhau trên đầu. Kim Tiểu Sơn chưa ẩn đã hiện, một màn mưa máu rơi tí tách trên màn lưới lấp lánh đỏ, giống như những bông hoa đỏ trên chiếc khăn màu trắng bạc. Không một tiếng rên lẫn phản ứng, mười hai đại hán đều ngã ngửa trên mặt đất. Một số tên trên mặt còn mang nét cười, lại nhoe nhoét máu, trông thật quái dị.

Rút miếng vải nhung xanh chùi Diêm Vương thoa, Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói:

– Miệng nói vô đạo đức, tất gặp họa sát nhân, Kim Tiểu Sơn này không muốn gặp loại người làm tổn hại đại thúc ta.

Chậm rãi, Thủy Hành Vân đặt dây cương vào tay Kim Tiểu Sơn. Ông miễn cưỡng nói:

– Có lẽ kiếp trước đại thúc thiếu nợ mẹ ta nhiều quá.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Không thể nói như vậy. Đại thúc cứ đi vào trong, thời khắc trọng yếu mọi việc đều do tiểu tử gánh vác.

Thủy Hành Vân nói:

– Đến giờ này, đại thúc chỉ còn dựa vào đảm lược kiêu hùng của tiểu tử mi.

Kim Tiểu Sơn nghe ra âm thanh run rẩy trong giọng của Thủy đại thúc, lòng chàng thâm nghĩ:

“Không biết nhị nương này là người thế nào. Khỏi cần đoán cũng biết nhất định là một mỹ nhân tuyệt sắc, nếu không Thủy đại thúc tuyệt đối không thể giống một con cừu non thấp giọng bé miệng trước mặt bà ta.

Thủy Hành Vân nhìn về phía xa nhưng vẫn không giật dây cương. Lão không phải không muốn đi mà là sợ đi vào bên trong trang viện đó. Lão thực sự sợ gặp mặt một người.

Kim Tiểu Sơn không màng gì cả, thúc ngựa đi vào rừng trúc. Chàng hăng hái dừng mãnh vì đại thúc, không ngờ Thủy Hành Vân đột nhiên kêu lớn:

– Trở lại!

Giọng lão chất chúa, khiến Kim Tiểu Sơn kinh ngạc. Chàng dừng ngựa, ngoảnh đầu lại hỏi:

– Đại thúc, lẽ nào đến cửa nhà còn muốn quay đầu trở về?

Thủy Hành Vân đưa tay chỉ phía trước nói:

– Mi cho rằng Mặc Vân cốc dễ vào sao? Mi cho rằng con đường này dễ đi sao? Vừa rồi mi có thấy có tên nào trong số mười hai đại hán đi trên con đường này không?

Kim Tiểu Sơn nghe nói, giật mình nhìn về rừng trúc hỏi:

– Lẽ nào trong đó còn có cơ quan hiểm yếu gì?

Thủy Hành Vân nói:

– Trong rừng có bố trí hầm chông và hầm cát.

Kim Tiểu Sơn nghe ra vội giật cương ngựa quay đầu thoái lui khỏi rừng trúc. Thủy Hành Vân nói:

– Tiểu tử có thấy vùng lá khô vàng phía trước kia không, chính là hầm chông rất lợi hại đó. Người nào rơi xuống khó lòng tránh khỏi bị ngọn trúc vạt nhọn dài gần năm tấc xuyên thủng thân thể. Chu vi nơi đó khoảng ba trượng, bên dưới cắm hơn một ngàn ngọn trúc vạt nhọn. Đi tiếp nữa là hầm cát. Ai rơi xuống lập tức chìm ngấm không ngoi lên được. Nếu mi xem kỹ cũng có thể nhìn thấy tầng cát bên dưới đang không ngừng di động.

Kim Tiểu Sơn kinh hoàng vội hỏi:

– Hai nơi đó chắc đã giết chết không ít người rồi.

Thủy Hành Vân nói:

– Bia cảnh cáo trên bát giác đình cũng do đại thúc viết.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Nói như vậy, tiểu tử phải đi sau lưng đại thúc rồi.

Thủy Hành Vân nghiêng răng nói:

– Tổ bà nó, thò đầu cũng một đao, rút cổ cũng một đao, lần này dứt khoát quyết ra mặt. Tiểu tử theo ta.

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Đừng quên đại thúc là chủ nhân nơi đây.

Thủy Hành Vân nói:

– Ta làm sao quên được. Chính vì đại thúc không thể quên nên mới dày mặt trở lại nơi đây.

Kim Tiểu Sơn vội lắc đầu nói:

– Lời này của đại thúc nên nói lại. Không phải đại thúc dày mặt trở về, mà là

đại thúc vì địa vị cao quý trong võ lâm và chính đồn gia phong mà trở về.

– Giờ đại thúc đã là lão già gần bảy mươi rồi.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Thiên hạ có câu “Người già có hùng tâm”. Đại thúc đi vào đi.

Thủy Hành Vân hơi do dự rồi giắt dây cương đi vào rừng trúc. Lần này Kim Tiểu Sơn theo sát phía sau. Chàng thấy Thủy đại thúc đi vào rừng trúc không quá ba trượng đã quay đầu ngựa về phía đông, xem ra cơ hồ muốn lui ra ngoài. Không ngờ trước mặt đột nhiên hiện ra một con đường dốc nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì chỉ cho rằng đó là ranh giới giữa rừng trúc và vách núi. Thủy Hành Vân dẫn Kim Tiểu Sơn càng đi càng chậm, giống như người muốn dừng lại. Kim Tiểu Sơn vẫn cho rằng Thủy đại thúc lại sợ đi vào cốc. Chàng đâu biết lúc này Thủy Hành Vân đang tập trung tinh thần phòng bị. Mặc Vân cốc là cơ nghiệp do lão xây dựng mấy mươi năm, lão biết rõ từng cành cây ngọn cỏ. Ngày nay cốc đổi chủ vào tay Quan Hạo, nếu hắn có tài năng bổ sung cơ quan phòng vệ thì sẽ gây thêm khó khăn, cho nên Thủy Hành Vân không thể không đề phòng.

Thủy Hành Vân dẫn Kim Tiểu Sơn vòng qua rừng trúc lớn. Đến lúc leo lên dốc núi, nhìn xuống thấy phòng ốc trong Mặc Vân cốc dường như càng xa hơn, khiến Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Đại thúc, có phải mấy năm không về mà ngay cả đường đi cũng đã quên rồi?

Thủy Hành Vân nói:

– Nhắm mắt ta cũng tìm ra, nhưng không thể không đề phòng. Nên biết họ Quan kia tuyệt không phải hạng yếu hèn.

Tiếng vó ngựa lộp cộp, trước mặt lại có một khe suối.

Thủy Hành Vân nhảy khỏi lưng ngựa nói:

– Tiểu tử, xuống thôi.

Kim Tiểu Sơn đứng bên suối nhìn qua bờ đối diện thấy có một gian nhà ngói nhỏ. Gần bờ có bốn trụ lớn giữ một cây gỗ làm cầu treo dài ước chừng năm sáu trượng đang dựng. Theo chân Thủy đại thúc, chàng đến sát bờ suối.

Lúc này Kim Tiểu Sơn đã thấy địa thế hiểm ác nơi đó. Cúi đầu nhìn xuống là khe sâu khoảng mười trượng, ven theo bờ đều là vách đá dựng đứng, muốn qua bờ bên kia chỉ còn cách hạ cây cầu treo kia xuống.

Hai người vừa mới dừng lại đã thấy một hán tử từ trong nhà chạy ra. Hắn đưa tay che mắt nhìn về hướng hai người, cao giọng hỏi:

– Bọn mi từ đâu đến?

Thủy Hành Vân vừa thấy người này, đôi mắt đột nhiên rơm rớm lệ nói:

– Lâm Đồng biến thành người giữ cầu rồi, ôi...

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Đại thúc biết người đó sao?

Thủy Hành Vân quệt nước mắt đáp:

– Đó là tổng quản đã theo ta ba mươi năm, làm sao ta không biết hắn!

Kim Tiểu Sơn nghe vậy lập tức kêu lớn với người nơi bờ bên kia:

– Các hạ có phải là Lâm tổng quản không?

Nghe Kim Tiểu Sơn kêu như vậy, đại hán tóc bạc bên kia hỏi lại:

– Bọn mi là ai? Tại sao Lâm Đồng ta không biết bọn mi?

Kim Tiểu Sơn lại cao giọng nói:

– Lão không biết ta, lẽ nào cũng không nhận ra lão chủ nhân của mình sao?

Đại hán tóc bạc đột nhiên cười lớn nói:

– Tiểu tử mi chế riếu lão chủ nhân ta à? Ai không biết lão chủ nhân của ta thân thể cường tráng rắn chắc, đôi mắt hung mãnh, là một anh hùng nhất thế. Người làm sao có thể là lão già gầy khô như que củi kia. Tiểu tử mi có nói dối cũng phải tìm hiểu rõ căn gốc.

Kim Tiểu Sơn nhìn Thủy đại thúc, cảm thấy người đối diện nói không sai chút nào. Thủy đại thúc quả thực quá gầy guộc. Lúc này Thủy Hành Vân vẫn không ngừng lắc đầu, lẩm bẩm nói:

– Đến hiện giờ ta vẫn không biết mình có nên trở về không.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Dương nhiên là phải trở về. Cơ nghiệp lớn như vậy lẽ nào dễ dàng khoanh tay nhường cho người khác. Hơn nữa, người khác hưởng phúc, còn mình chịu khổ. Không muốn tính toán mà bọn chúng còn trăm mưu ngàn kế hại đại thúc, trên đời có hạng người như vậy không?

Thủy Hành Vân nói:

– Nhưng mà nhị nương đó quả thực...

Kim Tiểu Sơn vội gạt đi:

– Bất kể thế nào, trước tiên phải tìm đến nơi rồi hãy nói.

Thủy Hành Vân thở dài thườn thượt.

Kim Tiểu Sơn thấy tình cảnh ấy, lập tức rút Diêm Vương thoa ra, đưa lên quá đầu, cao giọng hỏi bờ bên kia:

– Lâm tổng quản có nhận ra vật này không?

Đại hán tóc bạc sau khi nhìn kỹ một hồi, đột nhiên thất thanh la lớn:

– Diêm Vương thoa!

Lão lập tức nôn nóng hỏi:

– Thế chủ nhân của ta đâu?

Lúc này Thủy Hành Vân mới lên tiếng hỏi:

– Lão Đồng, mi quả thật không nhận ra lão phu sao?

Lại nhìn kỹ một hồi nữa, Lâm Đồng bật lên tiếng reo mừng rỡ:

– Lão cốc chủ, người đã trở về!

Lão ngoảnh đầu, cao giọng gọi vào trong gian nhà ngói:

– Các người đừng đánh bạc nữa! Mau ra buông cầu xuống!

Lập tức có bốn trung niên hán tử vội vã từ trong nhà chạy ra. Lâm Đồng kêu to:

– Buông cầu treo!

Bốn đại hán loay hoay một lúc, cây cầu gỗ to chầm chậm hạ đến bờ bên kia.

Thủy Hành Vân được Kim Tiểu Sơn dìu đỡ đi trên cầu bước qua khe suối sâu.

Lâm Đồng đã sớm xông lên phía trước, hai hàng nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Lúc này Thủy Hành Vân mới nói với Kim Tiểu Sơn:

– Đi một lúc ta mới suy nghĩ ra, con đường này nhất định do thuộc hạ cũ của ta trấn giữ, bởi vậy nên dẫn mi đi vào đây.

Giờ Kim Tiểu Sơn mới rõ duyên cớ vì sao vừa rồi phải đi đường vòng. Lâm Đồng và bốn hán tử đã quỳ trước mặt Thủy Hành Vân, ai nấy đều ôm mặt khóc ròng, giống như người thân xa cách lâu năm gặp lại.

o O o